Mijn leven

De tegenstrijdigheid is groot geweest de laatste weken. Ik zat weer in de rollercoaster, waar ik toch een hele poos geleden eens uit was gestapt. Ik wist niets meer, slingerde van links naar rechts. Het leek allemaal kant nog wal te raken. Toch is dat niet zo. Het zijn allemaal aspecten die werden aangeraakt in mij. Ik reed stuurloos rond, omdat ik niet meer luisterde naar mijn weten, omdat ik mijn vertrouwen ver kwijt was. Ik reageerde als een stuurloze botsauto, die door de aanwezigheid van de ander telkens een andere kant uit werd geslingerd.

Ergens ben ik gestopt met luisteren naar mijn innerlijk weten. Het precieze moment weet ik niet eens terug te halen, maar ik weet wel, dat het toch al wat maandjes geleden was. Ik denk door de tegenstrijdigheid die ik ervoer door de woorden die Hans had uitgesproken en de nabijheid die hij dan toch soms opzocht. Dit deed mij immens pijn en in plaats van hiermee aan de slag te gaan, sloeg nu ik op de vlucht!!!!!!!! Weg van deze pijn, weg van mezelf en daarmee ook van Hans. Hij is al die tijd niets anders geweest dan een spiegel. Al geloof ik ook, dat ook hij een bepaalde afstand heeft genomen, want dat heb ik ook een aantal maanden geleden gevoeld. Het voelde als dat hij het uit zijn leven wilde bannen en volgens mij was dat ook zo. Al voelde ik na een paar dagen ook duidelijk dat hem dat niet lukte. Toen ik hem weer zag, zag ik ook de tweestrijd in hem, de afstand en de betrokkenheid. In die tijd ervoer ik zelf ook de afstand en de nabijheid in één gevoel.

Raar hoe dat allemaal synchroon loopt. En nu weer. Het gaat er weer om hoe ik hier allemaal mee omga. Stuurloos rondrijden is heel gevaarlijk in het verkeer. Maar ook voor je emotionele gemoed is dat heel erg belastend. En vrijdag zette ik vanuit een lang gerekt verdriet een stap naar hem, maar vooral naar mezelf. Ik heb altijd heel erg gehouden van de gesprekjes die we hadden. De gesprekjes die ergens over gingen. De gesprekjes waar visies werden getoond en uitgestald. Onze visie is enerzijds heel erg gelijkend, maar tegelijk zo verschillend. En dat is een heel spannende combinatie, die ik als een spons in me opslurp.

Ik kan me niet goed herinneren, wanneer we nog eens zo'n gesprek hebben gehad. Vrijdag gaf ik mezelf het recht weer en besprak ik wat dingen, die al lang op mijn lippen lagen richting hem. Het maakt niet uit waar het over gaat, als ik het maar met hem mag bespreken. Dat is iets wat ik zelf ook niet kan verklaren, maar ik voel dat heel erg sterk. De gesprekjes zijn voor mij ook altijd een hele goede inspiratiebron om mijn weg verder te bewandelen. En nu liep ik geen weg meer. Ik baande me een weg door onbegaanbare gebieden, ik reed inderdaad stuurloos rond. En geheel "zonder" toeval kom ik weer terug in mijn weten, voel ik inspiratie en pak ik dingen met inzicht aan, waar ik de laatste maanden geen grip op kreeg. Ik voel hierin de kracht van de inspiratie die ik in dat korte gesprek weer heb gevonden. Ik vind dat heel wonderlijk. Ik zet weer een stap naar mezelf, maar hij geeft me tegelijk ook weer de toegang waardoor ik nog dieper in mezelf kom.

En daar ben ik nu weer terug, diep in mezelf en ik zie hoe al die stuurloze botsingen me richting gaven. Het waren allemaal stukjes die ik op mocht pakken. Ik deed dat ook wel maar liet het ook weer los, als ik ergens anders een stukje op kon pakken. Nu zie ik dat al die stukjes een geheel zijn. En hiermee zie ik weer mijn weg.

Het is niet de bedoeling dat ik Hans loslaat. Het is de bedoeling dat ik zijn dingetjes loslaat. Ik voeg me in hem, als ik dit vasthoudt. Dat zie je wel in mijn worsteling rond zijn woorden, dat het moet stoppen. Dat zijn zijn woorden en ik heb hem toen ook kenbaar

gemaakt, dat mijn gevoel niet stopt. Maar ook dat ik niet stopte met mijn site en mijn boek. Die belofte heb ik gelukkig gehouden, maar innerlijk was ik zo bang voor het eindige, dat ik zijn woorden steeds harder door liet komen. De essentie van zijn woorden gaat dan ook verloren. Het was mijn angst. Mijn angst voor een einde.

Als ik kijk hoe ik me de laatste weken heb gevoeld, dan is daar maar één woord wat recht spreekt en dat is verlating. Ik voelde me verlaten door hem, al sprak hij me wel nog altijd vriendelijk aan. Zijn innerlijk was niet te bereiken voor mij en daarmee voelde ik me door hem verlaten. In werkelijkheid heb ik mezelf enorm verlaten. Mijn innerlijk liet ik niet meer toe, mijn geloof, mijn weten.

Nu weet ik, dat het niet de bedoeling is hem achter me te laten. Ik heb zijn gevoelens achter me te laten. Maar mijn eigen gevoelens voor hem en mijn gevoelens die worden opgewekt heb ik in me op te nemen, toe te laten en te leven. Ja, ook mijn gevoelens voor hem!!! Ik weet inmiddels van mezelf dat ik hem geen kwaad doe. Dat ik in beslissingen overwegingen richting hem kan uitschakelen. Ik kan zuivere keuzes maken zonder mijn eigen emoties te laten beïnvloeden. Maar ook kan ik achter mijn eigen emoties staan, waardoor ik me door een ander niet meer omver laat blazen. Dat is iets wat ik juist de laatste maanden heb mogen ervaren. Ik kan dat en nu pas zie ik dat zo helder. Nu pas zie ik die nuancering. Ik mag mijn gevoelens voor hem hebben. Ik mag ze koesteren en van hem houden zoveel ik wil. Ik weet dat ik me niet meer laat leiden door deze gevoelens. Maar ik heb ze wel zelf te dragen, anders word ik een stuurloos projectiel en daarmee doe ik Hans denk ik ook weinig plezier.

Ik weet dat ik mag staan voor wie ik ben. Ik met mijn diepe gevoel. Ik weet ook weer dat alles wat dat bij hem oproept zijn gevoel is. Enkel hij kan hier iets mee doen, als hij daartoe bereid is. Is hij hier niet toe bereid, dan is het aan hem, om dat op te laten stapelen. Ik hoef hem niet te ontzien. Ik mag open zijn. Open naar mezelf en daarmee ben ik automatisch open naar hem. Die nuancering zie ik nu ook pas. Door open te zijn naar mij, opent zich automatisch de deur naar hem. Hij is (in) mijn hart en de energie kan niet anders dan ook voor hem open staan. Ik hoef niet meer te wijken, ik kan niet meer wijken, want dan wijk ik voor mezelf!!!!!!

Er is er maar één waar ik nu trouw aan ben en dat is mezelf. Door trouw te zijn aan mezelf, vloeit deze energie automatisch door naar Hans, los van wat hij zegt en doet. Ik mag het mezelf niet meer aandoen om zijn woorden zo diep in overweging te nemen, zodat het weten wat veel meer spreekt dan de twijfel de kop in wordt gedrukt. Ik mag afstand en nabijheid in elkaar verenigen. Ook als hij afstand neemt (want dat is zijn overweging), mag ik de nabijheid in mezelf toelaten (want dat is mijn gevoel). Ik hoef me niet meer in hem te voegen, maar in mezelf.

Na het weekend is de eerste trigger er weer. Daar mag ik voor het eerst weer terug naar mezelf als hij ergens weer de afstand laat zien. Dan is het aan mij, om mijn verdriet er te laten zijn. Dan ben ik in mezelf en vind ik ook hem weer in nabijheid terug, in mijn hart, want daar is de liefde voor Hans er zuiver, zonder angst. Die "afstand" heb ik dus te nemen. De afstand van de rede, van zijn emoties. Die heb ik achter me te laten, om volledig te gaan voor mezelf, voor mijn hart en mijn ziel. Los van welke uitkomst dan ook. Dat is niet de essentie. De essentie is, dat ik MIJN LEVEN LEEF, mijn passie, mijn ziel zich laat uitdrukken hier op aarde. Dan voel ik mezelf in mijn kracht, dan ben ik in mijn kracht. Niet als ik mijn best doe om het voor anderen allemaal zo aangenaam mogelijk te maken. Want zijn zij gelukkig? ECHT zielsgelukkig, zoals ik het ken als ik leef vanuit mijn hart. Ik ken het antwoord, want ik ben de laatste maanden te vaak daar geweest!

Veel liefs Anna, 28/9/2014